

Om de KamaSutra-killer te ontmaskeren werkt undercoveragente Sanne Romeijn als callgirl in een seksclub. Ze moet ver gaan, zelfs over haar eigen grenzen...

Sandrine Jolie

SOIXANTE NEUF

THRILLER



Sandrine Jolie

SOIXANTE NEUF

Littéraire thriller



1

Sanne Romeijn staaarde naar haar eigen voeten en bedacht twee dingen. Dat ze in geen tijden haar teennagels had gelakt en dat het een luxe was dat ze, als ze wilde, de rest van de dag over dat feit kon nadenken. En ook dat ze geen idee had welke dag het eigenlijk was. Na twee maanden was ze het gevoel voor weekdays helemaal kwijtgeraakt. Ze staaarde naar de zon, die iets begon te zakken. Het zou een uur of halfvier 's middags moeten zijn. Ze reikte naar de dikke pil die naast haar lag. Nog uren de tijd om te lezen voor ze met een aantal backpackers die ze onlangs had ontmoet, in het beste restaurant van het eilandje zou gaan eten. De tent zag er niet uit, maar de curry's die er geserveerd werden, waren de lekkerste die ze tijdens haar twee maanden in Thailand had geproefd.

Twee maanden, bedacht ze, terwijl ze het boek op haar buik legde en haar ogen sloot. Ze zakte iets meer onderuit in haar hangmat en droomde een beetje weg. Het leek veel langer dan twee maanden. Rudi's suggestie dat ze haar drie maanden verlof niet thuis zou uitzitten, maar zou gebruiken om op reis te gaan, was een goede geweest. Thuis zou ze vast zijn gaan malen, zou ze alle gebeurtenissen keer op keer hebben herbeleefd. Zou ze verklaringen hebben gezocht, zichzelf de schuld hebben gegeven en gefrustreerd zijn geraakt dat ze het niet anders had aangepakt. Dat had geen zin, had Rudi meteen duidelijk gemaakt. Er was geen schuldige, er waren geen fouten. Er was hooguit onhandigheid.

Onhandigheid die haar bijna haar leven had gekost.

Dat was een feit waar ze nog steeds moeilijk mee om kon gaan. Rudi zei dat ze er haar lessen uit moest trekken en het achter zich moest laten. Dat eerste had ze gedaan, aan het tweede werkte ze nog. Ze zou bij een nieuwe klus in elk geval voorzichtiger zijn, dat wel. Een undercover-agent die zich te ver liet meevoeren in haar nieuwe wereld, was niet alleen een gevaar voor zichzelf, maar ook voor de rest van het team. Ook al bevond die wereld zich voor het grootste deel op internet, dan nog kon het uiterst riskant worden, dat had ze wel geleerd. Want uiteindelijk was internet een stuk minder anoniem dan het leek te zijn.

Ze schudde haar hoofd en opende haar ogen weer. Met een kneep ze ze een beetje dicht tegen de zon, die ondanks het feit dat ze in de schaduw lag, behoorlijk fel licht verspreidde.

Langzaam liet Sanne haar blik over het hagelwitte strand gaan. In het azuurblauwe water weerspiegelde het zonlicht als duizenden kleine lampjes. Het was dat er een palmboom voor haar stond, anders had ze uitzicht op twee statige rotsen die een soort poort naar het baaitje vormden. Daarachter strekte de oceaan zich uit. Ze had mazzel dat ze voor nog geen tien euro per nacht een huisje pal aan het strand kon huren. Ze had beschikking over een slaapkamer, een piepklein badkamertje en een mooie veranda, met de hangmat waar ze nu in lag en waarin ze al vele uren had doorgebracht. Ze huurde het huisje sinds een week en had nog geen behoefte om weg te gaan. Na acht weken waarin ze intensief had gereisd, was haar verblijf hier de perfecte ontspanning.

Ze richtte haar blik weer op de zee en haalde diep adem. Ze verbaasde zich er nog steeds over hoe verschrikkelijk mooi Thailand was. Zelfs Bangkok, waar ze na aankomst een week was gebleven, had meteen haar hart gestolen. De drukte, de levendigheid, de talloze knetterende brommertjes en schreeuwende mensen – ze had zich er helemaal in ondergedompeld. Zelfs de geur, die bij tijd en wijle niet te harden was, had ze op een of andere manier weten te waarderen. Het hoorde bij de stad.

Dat alles maakte dat ze zich heel ver weg van huis had gevoeld, precies wat ze op dat moment nodig had. Een andere wereld, dat was de juiste beschrijving. Een wereld waarin ze een grote undercoveroperatie niet bijna had laten mislukken. Een wereld waarin ze niet door persoonlijk betrokken te raken, bijna het voornaamste doelwit vrijuit had laten gaan, en waarin ze zichzelf niet zodanig in de

nesten had gewerkt dat haar bevrijding een kwestie van uren was geweest. Geen minuten, zoals Rudi haar probeerde wijs te maken. Het was te waarderen dat hij zijn best deed, maar ze was niet gek.

Langzaam gleden haar gedachten naar haar leidinggevende. Twee jaar werkte ze nu met hem samen. Ze dacht terug aan hun eerste ontmoeting. Ze was nerveus geweest toen ze zich had gemeld bij de Dienst Specialistische Recherche Toepassingen. Het was nogal een brutale actie geweest om na slechts twee jaar bij de recherche te besluiten dat ze toe was aan iets anders. Ze wist ook precies wat: undercoveroperaties. Ze wist niet precies waarom, maar dat had haar altijd getrokken. Infiltreren in een andere wereld, de criminaliteit van binnenuit bestrijden – ze was vol mooie ideeën bij de dienst terechtgekomen. In de praktijk bleek natuurlijk dat ze echt niet met open armen was ontvangen en ze had behoorlijk moeten knokken voor haar plek. Ze realiseerde zich nog steeds heel goed dat het aan Rudi te danken was geweest dat ze bij de dienst mocht komen werken.

Sanne glimlachte toen ze terugdacht aan de licht sarcastische blik waarmee hij haar tijdens dat eerste gesprek had opgenomen. Ze herinnerde zich nog precies het gevoel dat dat bij haar teweeg had gebracht. De nervositeit was op slag verdwenen en had plaatsgemaakt voor bewijsdrang. Ze zou wel eens even laten zien wat ze kon. Dat tijdens het gesprek het sarcasme had plaatsgemaakt voor een geamuseerde blik, had ze als een overwinning beschouwd. Rudi was een man met een grote staat van dienst en ze wist dat ze iets bij hem had losgemaakt. Later had hij haar

verteld dat ze hem een beetje aan zichzelf had doen denken, in zijn jonge jaren. Haar ambitie en doortastendheid kwamen overeen, had hij gezegd. Ze had het als een groot compliment beschouwd.

Dat ze Rudi's zegen had, betekende niet dat ze het in het begin makkelijk had gehad bij de dienst. Ze was niet op haar mondje gevallen en stond stevig in haar schoenen – twee eigenschappen die je bij de politie sowieso nodig had. Daarnaast was ze leergierig en had ze zo'n beetje elke cursus en bijscholing aangegrepen om beter te worden in haar werk. Maar dan nog was de eerste tijd een moeilijke geweest. Ze had moeten opboksen tegen zeer ervaren politiemannen en -vrouwen die niet begrepen dat de baas haar had aangenomen. Ze had te maken gekregen met veel scepsis en was ronduit tegengewerkt, maar ze had zich er niet door uit het veld laten slaan. Uiteindelijk had ze het respect van haar teamgenoten gewonnen, zeker nadat ze haar allereerste undercoveractie, waarbij ze samen met collega's was geïnfiltrerd om een illegale bonthandel te ontmaskeren, tot een goed einde had gebracht. Natuurlijk was ze bij die actie tegen allerlei beperkingen aangelopen, veroorzaakt door haar onervarenheid, maar samen met Rudi had ze daaraan gewerkt en bij de volgende actie had ze zich sterker en zekerder gevoeld. Ze had leren omgaan met de lastige kanten van het werk, met de vragen waarop ze meteen een zinnig antwoord moest geven, met de rol die ze keer op keer moest spelen. Rudi had haar daarbij geholpen en bij haar eerste, echte soloactie die erop volgde, had ze zichzelf dolgraag willen bewijzen. Het kostte haar nog steeds moeite daar aan te denken, aan hoe ze zich had vergalopperd.

Met een zucht draaide ze zich op haar zij in de hangmat, met haar gezicht naar de zee. Ze had nog een maand voor ze terug werd verwacht in Nederland en soms, als ze niet kon slapen, maakte ze zich al druk over die terugkeer. Wat als al het respect voor haar verdwenen was? Als ze helemaal opnieuw moest beginnen? Natuurlijk zou ze niet ontslagen worden, ze kon altijd terug naar de regionale recherche, maar dat wilde ze niet. Ze had niet voor niks zo hard gewerkt om zichzelf te bewijzen.

Ze sloot haar ogen en probeerde die gedachte kwijt te raken. Zo'n vaart zou het vast niet lopen. Iedereen kon fouten maken, had Rudi haar keer op keer gezegd. Ze voelde een beetje vertrouwen terugkomen. Rudi zou haar niet laten vallen.

Ze voelde haar telefoon kort trillen en grabbelde het toestel onder zich vandaan. Bij het zien van het berichtje glimlachte ze. Haar moeder. Zoals bijna elke dag. Vond Ellen Romeijn het al niks dat haar dochter bij de politie werkte, die reis naar Thailand bezorgde haar helemaal slapeloze nachten, wist Sanne. Haar moeder begreep ook niet precies waarom Sanne nou zo nodig een paar maanden naar de andere kant van de wereld moest afreizen. Sanne wilde dat ze haar moeder kon vertellen wat er aan de hand was, maar dat ging niet. Discretie was zo'n beetje de eerste voorwaarde waarop ze bij de dienst kon werken. Haar moeder wist waar ze werkte, maar niet wat het werk precies inhield. Dat was weleens lastig, maar gelukkig begreep ze wel dat Sanne haar niet alles kon vertellen. Dat was maar goed ook, had Sanne meermaals bedacht. Haar moeder zou er niet beter

van slapen als ze wist waar haar dochter zich mee bezighield.

Snel typte ze een berichtje terug. Ze liet haar moeder weten dat alles goed ging en dat ze weinig anders deed dan in een hangmat over de schitterende zee uitkijken. Ook schreef ze dat ze leuke vrienden had gemaakt en dat ze genoot. Toen ze op verzenden drukte, glimlachte ze licht. Ze wist zeker dat haar moeder een fractie van een seconde zou denken: als ze daar maar niet de liefde van haar leven ontmoet. Ook al was ze verzot op tv-programma's waarin mannen en vrouwen naar de andere kant van de wereld verhuisden voor de liefde, zelf zou ze het verschrikkelijk vinden als haar dochter die keuze zou maken.

Met een lichte kreun kwam Sanne overeind en zwaaide haar benen over de rand van de hangmat. Haar moeder had niks te vrezen. Ze had allerlei leuke contacten opgedaan tijdens haar reis, maar naar een relatie was ze niet op zoek. Ook al was ze vierendertig, ze had geen behoefte zich te settelen. Nooit gehad ook. Niet dat ze nergens voor openstond, maar als een man al eens langer dan een maand in haar leven bleef, ging ze zich altijd vervelen. Misschien stond ze er niet genoeg voor open om haar leven met iemand te delen, dat was mogelijk. Misschien zou het later nog gebeuren. Vooralsnog vermaakte ze zich prima, meestal in haar eentje en soms met iemand anders.

Heel even bleef ze zitten, toen liet ze haar blik nog één keer over het strand glijden en stapte uit de hangmat. Ze schoot in haar teenslippers en liep haar kleine huisje binnen. Ze wierp een blik op de klok. Niet onaardig ge-

gokt, stelde ze vast. Het was een paar minuten voor halfvijf. Nog anderhalf uur voor ze met de backpackers had afgesproken in een bar, waar ze eerst cocktails zouden gaan drinken voor ze naar het restaurantje gingen. Sanne schopte haar slippers uit, gooide haar bikini op het bed en liep naar de badkamer. Ze draaide de warme kraan half open en wachtte tot het water een beetje was doorgelopen. Daarna stapte ze onder de douche en hield genietend haar gezicht onder de lauwarme waterstraal. Ze dacht aan de avond die voor haar lag. Roy hoorde ook bij de groep met wie ze uit eten ging. Het was nog niet verder gekomen dan een beetje geflirt: een knipoogje van hem, likjes langs de lippen van haar, een toevallige hand op elkaars arm en heupen die haar elektrische schokken leken te bezorgen. Ze dacht aan zijn gebruinde lijf, zijn gespierde borst en aan zijn handen die haar lichaam zouden verkennen. De gedachte alleen al dat deze onbekende jongen haar zou aanraken, gaf een kriebel in haar buik. Ze stapte uit de douche, pakte haar toilettas en haalde Mr. Bunny tevoorschijn. Het vibratorspeeltje leek niet eens echt op een konijn, maar er zat een soort oortje aan dat haar in de zevende hemel bracht. Daarom had ze het ooit zo genoemd. Terug onder de douche zette ze de staaf aan en liet hem trillend langs haar borsten gaan. Ze masseerde haar tepels en genoot van het gevoel toen die hard werden. Opnieuw dacht ze aan Roy, hoe hij met zijn lippen haar tepels zou kussen en speels met zijn tanden er kort in zou bijten. Met haar ene hand duwde ze Mr. Bunny tegen haar schaamlippen, met haar andere hand gaf ze korte kneepjes in haar tepel. Het deed een beetje pijn, maar

dat maakte het juist zo opwindend. Ze draaide met haar vingers rondjes, dacht aan de zwoele lippen en witte tanden van Roy en kneep opnieuw kort in haar stijf geworden tepel. Een golf van genot ging door haar heen.

Ze verplaatste haar aandacht naar beneden en naar Mr. Bunny, die zich inmiddels een opening had gevibreerd tussen haar schaamlippen. Ze bracht hem verder naar binnen en voelde hoe de zachte staaf binnen in haar trilde. Ze genoot ervan, maar wilde meteen ook meer. Langzaam zette ze het oor van het konijn op haar ultieme plekje en voelde een schok door haar lichaam gaan. Dit was goed. Ze legde haar hoofd in haar nek, liet het water over haar borsten stromen en concentreerde zich op de bewegingen in haar en de masserende streling van het konijneoortje.

Sanne knipperde tegen de baan fel zonlicht, die precies op haar gezicht viel. Even sloot ze haar ogen weer en liet zich meevoeren naar de prettige diepte van de slaap. Ze had geen idee hoe laat het was, en wilde dat eigenlijk ook niet weten. Toch was er iets wat maakte dat ze de slaap niet meer kon vatten. Ze opende haar ogen weer en probeerde te bedenken wat het was.

Ze draaide haar hoofd toen ze een geluid naast zich hoorde. In eerste instantie keek ze verbaasd naar de figuur naast haar. Toen kwamen langzaam de beelden van gisteravond terug op haar netvlies. Haar lippen krulden zich in een glimlach en ze rekte zich loom uit. Ze keek naar de perfect gevormde rug naast haar en liet haar vinger er langzaam overheen glijden.

Hij kreunde licht en draaide zich langzaam om. Sanne glimlachte tegen zijn slaperige gezicht. 'Hi', fluisterde ze. Ze probeerde zich zijn naam te herinneren. Roy was het niet, die was halverwege de avond afgehaakt. Ze had het nauwelijks gemerkt, omdat ze het toen al heel gezellig had gehad met deze jongen. Zijn naam was iets Engels. Brad? Chad? Hij kwam uit Australië, dat wist ze nog. En hij was een geweldige minnaar.

Meer hoefde ze ook eigenlijk niet te weten. Als ze het goed had onthouden, ging hij vandaag naar een ander deel van Thailand. Ze zou hem vast niet meer zien. Dat was nog zo'n voordeel aan reizen. Vrijblijvendheid troef. Daar had ze in de afgelopen maanden al regelmatig van geprofiteerd.

Ze draaide zich op haar andere zij en krulde zich op, tegen het mannenlichaam naast haar aan. Ze voelde zijn hand over haar rug gaan. Daarna verplaatsten zijn vingers zich naar haar buik. Ze voelde een paar ontwaken- de vlinders en draaide op haar rug. Hij had een stoppel- baardje dat hem nog sexyer maakte dan gisteravond. Haar bloed begon harder te stromen. Ze beantwoordde zijn kus en zwaaide daarna haar benen over de rand van het bed. Ze voelde zijn verbaasde blik in haar rug prikken. Daarna hoorde ze zijn voetstappen op de houten vloer toen hij haar volgde naar de badkamer. Ze zette de douche aan en het duurde niet lang voor ze zijn armen om haar taille voelde. Haar blik viel op zijn horloge. Iets na halftwee. Ergens in de slaapkamer hoorde ze haar mobiel overgaan. Even stokten haar bewegingen. Ze werd zelden gebeld sinds ze hier in Thailand zat. Zou er iets aan de hand zijn?

Het geluid verdween en ze spitste haar oren, maar het keerde niet terug. Ze ontspande. Dan was het vast niet heel belangrijk. Ze concentreerde zich weer op de mannenhanden die inmiddels zacht en sensueel over haar lijf gleden en sloot haar ogen. Haar telefoon verdween naar de achtergrond, zoals zo'n beetje al het andere. Opnieuw bedacht ze dat afstand nemen van haar werk en haar leven en misschien wel van zichzelf, een van de betere dingen was die ze ooit had gedaan.

Pas twee uur later herinnerde ze zich dat ze een gemiste oproep had. Alsof er nu pas ruimte voor kwam in haar hoofd, nu ze de deur achter Pat – zoals hij bleek te heten – dicht had gedaan en haar verhitte lichaam in een blauw zomerjurkje had gehuld. Ze keek om zich heen. Het toestel moest hier ergens liggen. Ze raapte de knoedel verstrengelde lakens van de vloer en legde die terug op het bed. Daarna keek ze op de nachtkastjes en in het keukentje. Eigenlijk had ze haar telefoon sinds vannacht niet meer gezien. Of vanochtend om precies te zijn, want terugdenkend was ze tot de conclusie gekomen dat ze niet voor vijf uur thuis was geweest. Het was best lang geleden dat ze was gaan stappen en ze had ervan genoten, ook al herinnerde ze zich inmiddels weer dat ze in een heel klein, duister verlicht cafeetje in een achterafstraatje was beland, waar ze samen met Pat te veel slechte cocktails had gedronken. Het zou niet verwonderlijk zijn als ze haar telefoon daar ergens gewoon was kwijtgeraakt, ware het niet dat ze zeker wist dat ze hem had gehoord.

Ze zag haar tas in de hoek en keerde die net ondersteboven op het bed, toen ze van onder het bed het geluid

van haar ringtone hoorde. Plat op haar buik hingelde ze het toestel onder het bed vandaan. Snel nam ze op, zonder op het nummer te letten. Even was ze gedesoriënteerd toen ze de stem aan de andere kant van de lijn hoorde. Die hoorde niet in de wereld waarin ze zich nu bevond, en die hoorde al helemaal niet bij het gevoel waarmee Pat haar achter had gelaten. Dat gevoel was op slag weg. Ze voelde iets trekken in haar buik.

‘Sanne?’ vroeg de stem toen ze geen antwoord gaf.

Ze vermande zich. ‘Rudi...’

‘Hoe gaat het?’

‘Ja. Goed.’ Ze wist niet eens precies wat ze moest zeggen. Het was raar om hem weer te horen. Maar ook vertrouwd, alsof die twee maanden er niet tussen hadden gezeten. Ze probeerde de opkomende beelden niet toe te laten.

‘Mooi.’ Hij leek even te aarzelen. Ze fronste. Hij aarzelde niet vaak. Toen schraapte hij zijn keel. ‘Sanne, ik zit met een zaak... Ik zou je niet bellen als het niet nodig was, maar het is gecompliceerd en ik...’

Ze merkte dat ze al haar spieren had aangespannen. ‘Wat?’

Rudi haalde diep adem. ‘Het is simpel. Ik heb je hier nodig.’

Ze gaf geen antwoord. Rudi ging door. ‘Twee moorden, de lokale recherche heeft geen idee. Ik heb iemand nodig om undercover te gaan. Een vrouw. Jong, en mooi.’ Ze wist niet of ze zich zijn aarzeling verbeelde toen hij eraan toevoegde: ‘En ervaren.’

Langzaam draaide ze zich om en ging op het randje van het bed zitten. Er ging van alles door haar heen. Van

de drie maanden bijzonder verlof waren er pas twee om. Dat kon ze zeggen, ze had het volste recht om die laatste maand nog hier te blijven. Ze kon zeggen dat ze er nog niet aan toe was, dat ze pas net alles had verwerkt, of dat ze er nog middenin zat. Er waren anderen die in haar plaats konden gaan. Misschien niet meteen voorhanden, maar de dienst dreef niet op haar. Ze zouden wel iemand vinden. Ze hoefde dit niet te doen.

‘Wat is de zaak?’ hoorde ze zichzelf vragen.

Rudi liet zijn adem hoorbaar ontsnappen. ‘Moord in een seksclub in Brabant. De Soixante Neuf.’

‘Origineel.’

‘Niet echt. Het gaat om twee slachtoffers. Schijnbaar willekeurig, al wordt dat nog onderzocht. Allebei man. Allebei gevonden in opvallende posities.’

‘Laat me raden’, zei Sanne. ‘Soixante Neuf?’

‘Dat niet, maar je zit in de buurt. Onthoud me de nummers even, maar het gaat om standjes uit de Kamasutra. Ik heb hier foto’s. Laat ik zeggen dat de dader zo te zien een hoop woede in zich heeft.’

‘Is het zo erg?’ vroeg Sanne. Ze probeerde zich er een voorstelling bij te maken.

‘Ja’, antwoordde Rudi. ‘Nu heb ik even zitten googelen en er schijnen meer dan zestig standjes te zijn. Ik weet het natuurlijk niet zeker, maar we moeten er rekening mee houden dat de dader van plan is ze allemaal af te werken.’

‘Een man met een missie.’

‘Of vrouw. Eerlijk gezegd hebben we nog geen flauw idee in welke richting we het moeten zoeken, al zeggen we dat natuurlijk niet tegen de pers. Maar dat we undercover

moeten, is duidelijk. Zo'n seksclub is ondoordringbaar en de baas van die tent is ook al niet van plan ons veel informatie te verschaffen.'

'Is hij verdachte?'

Ze merkte Rudi's lichte twijfel. Zolang ze niet aan deze zaak werkte, was dit soort gevoelige informatie niet voor haar oren bestemd. Toch zei hij: 'Op dit moment is iedereen verdachte en inderdaad, we doen achtergrondonderzoek naar hem. Als je het mij vraagt heeft hij al jaren meer geld dan hij kan uitgeven, maar dat is natuurlijk niet de kern van deze zaak.'

'En de slachtoffers?' Sanne klom verder op het bed en leunde achterover in de kussens. Ze wierp een blik naar buiten en zag de zon, het strand en de palmbomen, maar het vakantiegevoel was weg.

'Tja. Wat ik zeg: ze lijken willekeurig.'

Sanne fronste. Het gebeurde niet vaak dat een moordenaar zijn slachtoffers echt willekeurig koos. Soms leek het op het eerste gezicht zo, maar bleek later in het onderzoek dat er toch een link bestond tussen de slachtoffers en de dader.

'Precies', zei Rudi, toen ze die gedachte hardop uitsprak. 'We moeten dat nog verder onderzoeken, maar ogenschijnlijk is er geen verband, behalve dan dat ze in de Soixante Neuf worden vermoord. Het is dan ook aannemelijk dat als de dader doorgaat met deze Kamasutra-moorden, het volgende slachtoffer weer in de club valt. En daarom hebben we iemand nodig om undercover te gaan.' Hij liet een stilte vallen voor hij zei: 'Jij.'

Sanne gaf geen antwoord.

‘Ik moet eerlijk zeggen dat het een pittige klus is’, zei Rudi. ‘Je gaat undercover als luxe callgirl met alles wat daarbij hoort: seks met vreemden, pijpen, triootjes; je moet ertegen bestand zijn.’

Sanne liet die woorden door haar hoofd gaan. Ze schrok er niet meteen voor terug. Seks met vreemden. Ze dacht aan Pat. Hij was een vreemde. En de seks was weergaloos. Ze was niet roomser dan de paus. Ze had het zo vaak gedaan met mannen die ze niet kende, en die ze daarna nooit meer had gezien. Soms was het ronduit dramatisch geweest, maar vaker was het superspannend en opwindend. Zo spannend dat zij en Mr. Bunny nog dagenlang van de herinnering hadden kunnen genieten. Ze was niet preuts, ze had zeker grenzen maar die werden niet snel bereikt en ze was – wist ze van de keren dat de onbekende in kwestie nogal was tegengevallen – in staat heel behoorlijk een orgasme te faken. Callgirl. Waarom niet? Ze wist dat ze het kon. En het kon haar terugkeer betekenen.

Rudi vatte haar zwijgen op als twijfel en haastte zich om te zeggen: ‘Maar alleen als je er klaar voor bent. ik ben mijn vertrouwen in jou niet kwijtgeraakt, Sanne, maar je moet ook vertrouwen in jezelf hebben. Alleen dan kun je weer aan de slag.’

Sanne liet haar gedachten de loop terwijl ze naar buiten staarde. Een bootje voer traag voorbij in de baai. Ze volgde het met haar blik. Ze had afstand genomen van de vorige zaak. Misschien was het nog niet allemaal verwerkt, maar ze had het voldoende losgelaten. Natuurlijk zou ze zich nog een maand in Thailand kunnen vermaken. Er waren prachtige eilandjes waar ze nog niet was geweest, cultuur-

schatten die de moeite van het bezoeken waard waren en had ze zich niet voorgenomen aan het eind zeker nog een week in het drukke Bangkok door te brengen? Dat zou ze moeten doen, dat zou de verstandige keus zijn. Haar psycholoog zou vast trots op haar zijn als ze dat deed. Vervolgens zou ze zich over een maand bij de dienst melden en langzaam haar werkzaamheden weer opbouwen.

Maar Rudi belde niet voor niks. Als hij iemand anders had die deze klus kon doen, zou hij haar met rust laten. Hij had haar nodig, en dit was haar kans om terug te komen. Dit was haar kans om aan te tonen dat ze wel degelijk gemaakt was voor dit vak, dat wat er was gebeurd een fout was geweest die ze niet opnieuw zou maken. Dit was haar kans om haar eer te herstellen en het respect terug te winnen.

‘Sanne?’ vroeg Rudi, toen ze een tijdje niks had gezegd. Ze haalde diep adem. ‘Maandagochtend briefing?’